

Ad Bowman (66-1) Het verhaal achter mijn Burger Groot Rijbewijs

Ik ben van lichting 66-1 en heb mijn parate tijd doorgebracht bij het BOS peloton.

Eigenlijk heb ik niet zo veel te vertellen over die tijd, behalve dat het een leuke tijd was, en dat ik blij ben dat ik het heb meegemaakt .

Wat ik mij nog goed kan herinneren is dat wij van het BOS peloton, als zich geen complicaties voordeden in de loop tot het einde van de diensttijd, ons dienstrijbewijs konden laten overschrijven naar een burgerrijbewijs voor de vrachtwagen.

Ik vond dat zuur tegenover de jongens die bij 829 zaten, want die kregen die mogelijkheid niet, en wel om de volgende reden: de trekkers van het BOS peloton waren diesels en waren 550 kg zwaarder dan de benzinetrekkeners van 829.

Ik moet zeggen dat ik mazzel heb gehad omdat zich bij mij een incident heeft voorgedaan waardoor het aan een zijden draadje hing of ik het kon laten overschrijven of niet.

Ik woonde in Amsterdam West en moest benzine lossen bij de Oranje Nassau kazerne in Amsterdam Oost. Ik dacht , ik kan wel even bij mijn moeder en oma langs gaan, kunnen ze zien wat ik voor werk doe in

mijn diensttijd en wat voor een grote wagen of ik rijd Deze wordt nog groter in een smalle straat, vond ik best wel stoer.

Ik had een beetje pech die dag omdat het behoorlijk regende, en je weet, in die tijd waren de kachels om de ramen schoon te houden in de vrachtwagens nog niet zoals heden ten dagen zijn.

Om de cabine warm te maken in de winter moest je de klep van de motorkap op een kier zetten zodat de warmte van de motor de cabine kon verwarmen.

Om naar mijn huis te rijden moest ik van de voorgeschreven route afwijken, maar ik dacht oké, wat maakt het uit.

Ik reed Amsterdam in via de Hoofdweg , Mercatorplein rechtsaf de Jan Evertsenstraat en dan rechtsaf de Marco Polostraat, en daar gebeurde het.

Door mijn toen nog onervarenheid gecombineerd met de regen en dus enigszins beslagen ruiten, boorde de trap van oplegger zich in de achterkant van de op hoek geparkeerde auto en of dat niet genoeg was werden ook de twee auto's die voor hem stonden ook een eindje meegenomen. Ik zag mensen op de stoep zwaaien naar mij , en kreeg toen in de gaten dat er iets mis ging. Ik ben uitgestapt en met het schaamrood op de kaken het geheel aanschouwd. De politie werd gebeld maar die kon zich er niet mee bemoeien vanwege een militair voertuig, dus schakelde zij de Marechaussee in. Die nam de schade op en uiteindelijk konden de voertuigen uit elkaar worden gehaald.

Eén van de marechaussees stapte bij mij in, keek me aan zei dat ik verderop in de straat een parkeerplek moest zoeken. Toen ik de combinatie kwijt kon stond hij precies geparkeerd voor adres waar ik woonde. De man wist dat niet, maar begon mijn gegevens in te vullen. Toen hij mij vroeg waar ik woonde keek ik hem aan en zei : ‘we staan voor de deur’ en ik wees naar twee hoog. Dat is niet zo fraai

zei hij. Hij had al gedacht, hier klopt iets niet. Het rapport werd opgesteld en liet mij weten: ‘je hoort er wel meer van’.

Ik heb er nooit meer wat van gehoord tot op de dag dat ik af zwaaide. We kwamen met de afzwaaiers bij elkaar in de kamer van de Pelotons Commandant Sergeant Majoor Ton.

Daar kreeg iedereen een preek en werden verhalen opgehaald, ook kregen we te horen of we ons rijbewijs over konden laten schrijven, nou dat konden wij allemaal, dus ook ik. Ik was verrast want ik had er niet op gerekend. Het incident werd opgehaald en ik kreeg te horen dat het maar weinig had gescheeld of ik had naar Nieuwersluis gemoeten, de leiding heeft er voor gezorgd dat dit niet gebeurde. Hoe dat is gegaan wilden zij niet vertellen.